

A. Debeljak :

Pomladansko razkošje.

Zmeraj ceneje siringa cvetè sredi meje,
 včeraj je popje mežikalo, danes se smeje,
 solnce svetlikalo davi slabotno skoz sive zavese,
 potniku čelo opoldne vse potno že greje.
 Bujno razcvelo dekletu je mlademu nežno telesce,
 ki sem kot klico betežno je gledal popreje.
 Včasih zaman sem beračil od deklic pogledov ljubečih,
 sipljejo zdaj mi kot jablani cvetje se z veje.
 V uri obilja potrkam na duri zdaj srčec premnogih,
 toda ne vstopim nikjer: preobjestno srcé je.

V parku.

In spet razbrstel se umrli je park,
 kar lije vanj žarke nebo pomladanje.
 In solnce izvábito dvoje je stark
 ogrevat otrple pozabljene sanje.

In tam za siringo košato drhti
 dekletce v objemu pijano ljubavi,
 dva koščka neba ji plamtita z oči,
 po licu jo božajo žarki igravi.

In starkama vzplala je v srcu zavist,
 ko zrli tak blizu in daleč sta srečo,
 ko zrli goreti sta plamen tak čist,
 ko zrli sta liljo drhtečo.

